

Άρετές και πάθη

Τό άσημένιο αὐτοκινητάκι

Σᾶς ἔχει συμβεῖ, παιδιά, νά σᾶς ἀρέσει πάρα πολύ ἕνα ἀντικείμενο πού ἔχει κάποιος φίλος ἢ κάποιος συμμαθητής σας -ἕνα παιχνίδι, γιά παράδειγμα- ἀλλά νά μήν μπορεῖτε ἐσεῖς νά τό ἀποκτήσετε; Αὐτό συνέβη μέ τόν πρωταγωνιστή τῆς σημερινῆς ἱστορίας μας, τόν Σταμάτη. Τό καταπληκτικό αὐτοκινητάκι τοῦ φίλου του, τοῦ Λάμπρου, τόν ἔριξε σέ μεγάλο πειρασμό...

Ἡ ἱστορία μας

Δίπλα-δίπλα ἦταν τά σπίτια τῶν δύο φίλων. Αὐτό τούς ἔδινε τή δυνατότητα νά παίζουν συχνά μαζί ἀκόμη καί τίς κρύες μέρες τοῦ χειμῶνα.

Ὁ Σταμάτης ἀγαποῦσε πολύ τό παιχνίδι. Τοῦ ἄρεσαν περισσότερο τ' αὐτοκινητάκια, προπαντός τά ἀγωνιστικά. Χαιρόταν νά πηγαίνει στό σπίτι τοῦ Λάμπρου, πού εἶχε πολλά καί πρωτότυπα παιχνίδια στό δωμάτιό του. Ἦταν εὐχάριστο νά βλέπεις τούς δύο φίλους νά παίζουν μαζί, γιατί δέν μάλωναν. Ὁ Λάμπρος ἔδινε τά παιχνίδια του μέ πολλή χαρά. Ὁ Σταμάτης διάλεγε συνήθως ἕνα ἀσημένιο αὐτοκινητάκι. Πολύ τό συμπαθοῦσε ἐκεῖνο τό μικρό ἀλλά καταπλη-

κτικό αυτοκινητάκι πού έτρεχε σάν ράλι και αναβόσβηναν ρυθμικά τά φώτα του. Πόσο θά 'θελε νά ήταν δικό του! Άλλά δέν είχε βρει σέ κανένα μαγαζί παρόμοιο.

Μιά μέρα συνέβη κάτι λυπηρό. Οί δύο φίλοι έπαιζαν μαζί στό παιδικό δωμάτιο. Εΐχαν από ένα αυτοκινητάκι στό χέρι τους και έκαναν άγώνες. Κάποια στιγμή ό Λάμπρος δίψασε και πήγε στήν κουζίνα νά πιει νερό. Μόλις όμως έμεινε μόνος ό Σταμάτης, άφου κοίταξε άριστερά και δεξιά, μή τόν βλέπει κανείς, έβαλε τό άσημένιο αυτοκινητάκι μέσα στή μεγάλη τσέπη του μπουφάν του. Άφου τό έκρυψε καλά, ζαναπιηγε στή θέση του διαλέγοντας ένα άλλο αυτοκινητάκι.

Ό Λάμπρος πού επέστρεψε δέν κατάλαβε τίποτε, μόνο τόν ρώτησε:

- Τό άσημένιο αυτοκινητάκι δέν είχες πριν από λίγο;
- Ναι, αλλά... τό βαρέθηκα και τό άφησα μέσα στή μεγάλη κούτα, άπάντησε ό Σταμάτης. Θά παίξω τώρα μ' αυτό.
- Έλα, λοιπόν, νά άναμετρηθοϋμε στους άγώνες ταχύτητας, ειπε ό Λάμπρος και άμέσως ζανάρχισε τό παιχνίδι.

Μόνο πού ό Σταμάτης δέν ήταν πιά τόσο κεφάτος. Εΐχε άρχίσει νά χάνει τή διάθεσή του.

Ό ώρα πέρασε κι ό Σταμάτης έπρεπε νά φύγει. Φόρεσε τό μπουφάν, σφιχτοκρατώντας τήν τσέπη του, κι άποχαιρέτησε τόν φίλο του.

- Γεια σου, Λάμπρο! Θά τά ποϋμε αύριο στό σχολείο!

Μπαίνοντας στό σπίτι ό Σταμάτης διαπίστωσε πώς έλειπε ή μητέρα του. Ό πατέρας του μιλούσε στό κινητό: «Άς είναι, Θάνο, ή αλήθεια θά τά φανερώσει όλα», τόν άκουσε νά λέει. «Υπάρχει ό Θεός πού τά βλέπει όλα και κρίνει. Άλλωστε μήν ξεχνάς, φίλε μου, πώς **“ό ψεύτης και ό κλέφτης τόν πρώτο χρόνο χαίρονται”**. Σέ χαιρετώ. Καλά ξεμπερδέματα!».

Ό Σταμάτης έμεινε άποσβολωμένος, λές και τόν χτύπησε κεραυνός. Εΐχε άρχίσει από τό σπίτι του Λάμπρου, βέβαια, νά χάνει τή

διάθεσή του και να αισθάνεται τύψεις πού πήρε κρυφά τό άσημένιο αυτοκινητάκι. Άλλά αυτό πού άκουσε τώρα τόν καθήλωσε. Αισθάνονταν ότι κόλλησαν τά πόδια του στό πάτωμα. Γιατί τό έπαθε αυτό, παιδιά; ... Ή παροιμία του θύμισε τόν έαυτό του. Μόλις είχε κλέψει και για να μή φανερωθεί ή κλεψιά του, είχε πει ψέματα.

Ο πατέρας του κλείνοντας τό τηλέφωνο συνέχισε να λέει φωναχτά τίς σκέψεις του: «Όταν από μικρός μαθαίνεις στήν κλεψιά και δέν σέβεσαι τήν περιουσία του άλλου, **μιά μέρα θά γίνεις άρχικλέφτης και έγκληματίας.** Έτσι είναι... **Τό κακό μεγαλώνει, θεριεύει...**».

Δέν πρόλαβε ο πατέρας να ολοκληρώσει τά λόγια του και βλέπει τόν Σταμάτη να κλαίει. Μπορείτε να φανταστείτε, παιδιά, γιατί έκλαιγε;

- Τί έπαθες, Σταμάτη; Μαλώσατε μέ τόν φίλο σου; Έσεϊς δέν μαλώνετε ποτέ.

- Όχι, δέν μαλώσαμε, άπάντησε μέσα στά άναφιλητά του εκείνος και βγάζει από τήν τσέπη του τό αυτοκινητάκι.

- Τί είναι αυτό, παιδί μου; Σου τό χάρισε ο Λάμπρος;

- Όχι, μόνος μου τό πήρα... κρυφά..., όμολόγησε κλαίγοντας όλοένα και πιό γοερά.

- Κρυφά; Θές να πεις ότι τό πήρες χωρίς να ρωτήσεις;

- Ναί! είπε μέ λύπη ο Σταμάτης.

- Όμως μετάνιωσες γι' αυτό, παιδί μου, έτσι δέν είναι;

- Ναί!...

- Μπράβο, Σταμάτη, πού άμέσως τό μετάνιωσες. Μόνο πού χρειάζεται και κάτι άκόμη. Καταλαβαίνεις τί;

- Νά τό επιστρέψω, μπαμπά! Σέ παρακαλώ, θά 'ρθεις μαζί μου και σύ; Νά πάμε τώρα, να μήν τό καθυστερήσουμε!

Σέ λίγο τό άσημένιο αυτοκινητάκι ήταν και πάλι στή θέση του. Οί γονείς συζήτησαν μεταξύ τους ανταλλάσσοντας χαμόγελα και τά δυό παιδιά σφιχταγκαλιάστηκαν και γίνανε άκόμη πιό στενοί φίλοι.

- Σταμάτη, κι ήθελα να σου πω να πάρεις τό άσημένιο αυτοκι-

νητάκι για δικό σου. Μέ χαρά σου τό χαρίζω, ἀφοῦ σου ἀρέσει τόσο πολύ, εἶπε ὁ Λάμπρος.

Ὁ Σταμάτης κοίταξε στά μάτια τόν πατέρα του.

- Ἀφοῦ σου τό κάνει δῶρο ὁ φίλος σου, μπορεῖς νά τό πάρεις, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

- Σ' εὐχαριστῶ, Λάμπρο! Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ. Ἀλλά ἀκόμη περισσότερο σ' εὐχαριστῶ γιά τήν πολλή σου ἀγάπη!

Οἱ δύο φίλοι κράτησαν γιά πάντα τή φιλία τους. Μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου χάλασαν τά αὐτοκινητάκια τους, ἀλλά ἡ φιλία τους δέν χάλασε ποτέ! Καί ὁ Σταμάτης ποτέ μά ποτέ δέν ξαναπῆρε κρυφά ξένο πράγμα. Θυμόταν πάντα τά λόγια τοῦ πατέρα του: **«Ὁ ψεύτης καί ὁ κλέφτης τόν πρῶτο χρόνο χαίρονται»**. Δηλαδή, τόν πρῶτο μόνο καιρό ξεφεύγουν, ἀλλά ἀργά ἢ γρήγορα ὁ Θεός, πού ὄλα τά βλέπει, ξεσκεπάζει τό ψέμα καί τήν κλεψιά.

Ἡ κλεψιά

Κι ἐμεῖς, παιδιά, ἄς ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς φυλάγει ἀπό τήν κακιά συνήθεια τῆς κλεψιάς! Μπορεῖ καί σέ μᾶς νά ἀρέσει ἕνα πράγμα, ὅπως στόν Σταμάτη, καί νά θελήσουμε νά τό πάρουμε· νά τό βάλουμε στήν τσέπη μας ἢ στήν τσάντα μας, γιά νά μή μᾶς δεῖ κανείς. Ὅμως, ὅπως ξέρουμε, **ὁ Χριστός τά βλέπει ὄλα**. Ὁ Κύριός μας δέν θέλει νά παίρνουμε κρυφά πράγματα ἀπό τούς ἄλλους, οὔτε ἀπό τούς ἴδιους τούς γονεῖς μας. Ὅταν θέλουμε γιά παράδειγμα χρήματα, νά ζητοῦμε τήν ἄδειά τους καί νά μήν τά παίρνουμε κρυφά ἀπό τό πορτοφόλι τους.

✿ **Εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ νά μήν κλέβουμε.**

✿ Ἀκόμη, ὅπως καταλαβαίνετε, μέ τήν κλεψιά λυποῦμε κι αὐτόν τόν ὁποῖο κλέβουμε, γιατί χάνει κάτι δικό του, πού πιθανόν

νά τοῦ ἦταν χρήσιμο ἢ πολύτιμο.

✿ Ἐξάλλου, **ἡ κλεψιά μᾶς ντροπιάζει**. Στὴν ἀρχὴ λέγοντας ψέμματα τὴν καλύπτουμε. Ὅταν ὅμως φανερωθεῖ ἡ ἀλήθεια, νιώθουμε τόσο ἄσχημα πού γίναμε καί κλέφτες καί ψεῦτες!

✿ Ἐπιπλέον, ἂν συνηθίσουμε στὴν κλεψιά ἀπὸ τώρα πού εἴμαστε μικροί, **ὑπάρχει φόβος νά καταλήξουμε ἀργότερα νά γίνουμε μεγάλοι κλέφτες καί ἐγκληματίες**. Δέν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού ἔφτασαν στό σημεῖο νά σκοτώσουν συνανθρώπους τους, γιὰ νά μπορέσουν νά τοὺς κλέψουν.

Προσοχή, λοιπόν! Ἄν μᾶς ἔρθει ἡ κακιά σκέψη νά κλέψουμε, ἄς ποῦμε ἀποφασιστικά **«ΟΧΙ»!**

Ποτέ νά μὴν ξεχάσουμε: **Τό πάθος τῆς κλεψιάς λυπεῖ τόν Θεό, στενοχωρεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ντροπιάζει κι ἐμᾶς τοὺς ἴδιους.**

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Προσέχετε ματάκια», βλ. Γεν. ἐποπικό ὕλικό).

**Τά χέρια μου ἀπὸ ξένο πράγμα
μακριά θά τά κρατῶ.
Τοῦ Θεοῦ τὴν ἐντολή
θέλω πάντα νά τηρῶ!**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Παιχνίδι μνήμης μέ προβολή.
4. Προτεινόμενο παιχνίδι: «Κλέφτες καί ἀσυννόμοι».